

Tôi là nhân chứng sống cho những gì xảy ra ngày 17-6-2018

Posted on Tháng Sáu 23, 2018 by Phan Ba (<https://phanba.wordpress.com/2018/06/23/toi-la-nhan-chung-song-cho-nhung-gi-xay-ra-ngay-17-6-2018/#more-11275>)

FB Hoài Diễm
21-6-2018

Sau hơn 72h trở về từ cái nơi mà cả đời tôi chưa từng nghĩ mình sẽ đặt chân tới đó, tưởng chừng những cảm xúc hoang mang, những cảm phần tội độ của ngày hôm đó trong tôi rồi sẽ nguôi thôi, nhưng KHÔNG, có thứ gì đó cứ thúc giục tôi, tôi PHẢI LÊN TIẾNG. Tôi phải cùng những người dân vô tội ngày hôm ấy vạch trần tất cả sự thối nát đằng sau cái nơi gọi là thiên đường mà chúng ta đang sống.

Hôm ấy, tôi cùng bạn trai và hai người bạn đang đi trên đường Nguyễn Du thì có 4 người mặc quân phục xanh đến đề nghị chúng xuất trình giấy tờ tùy thân và lục soát balo, đồ cá nhân của chúng tôi. Sau đó họ nói rằng cần đưa chúng tôi về trụ sở chỉ để kiểm tra thông tin, mặc cho câu hỏi chúng tôi đã làm gì và vì sao bị đưa về. Chúng bắt xe taxi và áp tải chúng tôi về trụ sở.

Chúng tôi bị đưa về 1 căn phòng lớn bên trong sân vận động ở đường Huyện Trần Công Chúa, nơi bị tách biệt với bên ngoài. Bên trong ngồi ngang người đứng, người ngồi, người già, người trẻ, cả nam lẫn nữ, một cảnh tượng xô bồ, la hét xung quanh khiến tôi thấy có điều gì đó chẳng lành sắp đến.

Bốn đưa chúng tôi bị bắt đứng thành hàng ngang, sau đó bị lục soát hết balo đến kiểm tra đồ đạc trên người lần nữa. Chúng tịch thu điện thoại, ví, đồng hồ, niêm phong tất cả. Bạn trai tôi và 2 người bạn bị đẩy ra 1 góc, tôi thì bị đẩy đến chỗ lấy thông tin, lăn tay, sau đó cầm tờ giấy có thông tin của mình để trước ngực để chụp hình. Hình ảnh của tôi lúc đó chẳng khác nào

hình ảnh của những tên tội phạm tôi đã từng xem trên mặt báo. Chúng hỏi chúng tôi bằng những câu hỏi với giọng gắt gỏng, xưng hô chẳng khác nào dân chợ búa: mày, tao, con này, thằng kia, v...v... Thỉnh thoảng lại có trường hợp bọn chúng tự chửi bới mặt lẫn nhau, cấp trên chửi cấp dưới, cấp dưới ngời rửa cấp trên trước mặt chúng tôi. Ôi mẹ ơi, như cái chợ.

Sau đó chúng tôi bị đẩy vào ngồi lê lét 1 góc, đợi lần lượt kê tên để lấy lời khai. Ở đây không chỉ mình tôi, hàng trăm người quanh tôi bị bắt mà không hiểu nguyên do. Có người đang ngồi quán cafe thì bị vào túm cổ đi, có 1 chị ngồi cạnh tôi thì bị chúng quan sát và bám theo đến lúc chị vào bưu điện thành phố, có người đi lễ nhà thờ ra không một lý do cũng bị bắt, thậm chí có người đứng chụp hình cũng bị bắt. Chúng tôi đều không hiểu chúng đang muốn gì và động cơ nào khiến chúng hành động như những con thú không tình người như vậy.

Đến giữa trưa, chúng tôi bắt đầu đói, khát, chúng mang đến 2 bịch bánh mì bụi nhưng tôi để ý chẳng ai thèm đụng đến, nhiều người giỡn bảo: "Đưa chúng nó ăn trước, rồi mình hãy ăn, coi chừng chết trước. Có người đùa, "biết đâu trong ổ bánh mì có 300k ở đó". Haha... Dù đói nhưng chúng tôi nhất quyết không ăn, bịch bánh mì vẫn ở đó, ngồi ngang giữa đường.

Rồi cũng đến lượt tôi lấy lời khai. Tôi may mắn khi làm việc với thằng khá trẻ, chắc ngang tôi, nó chẳng làm khó tôi mấy, lâu lâu châm chích tôi vài câu, kiểu tôi biết phản động là gì không? Biết An Ninh mạng là gì không? Đọc hết luật ANM chưa? Tìm hiểu kĩ chưa mà hành động? Tôi đều phủ nhận, chúng chẳng có chứng cứ gì để bắt tôi vào tội phản động cả. Chỉ tội cho những người xung quanh, những người bị tra khảo, chúng lấy điện thoại niêm phong của họ ra, ai bị ép đưa mật khẩu cho chúng thì chúng lục hết tất cả, từ facebook, messenger, zalo, hình ảnh đến tận lịch sử web cũng không tha, những ai không đưa mật khẩu, chúng đưa họ qua phòng cách ly bên cạnh, nơi cánh cửa tôn nhỏ xíu chen ngang nhưng bên trong đó là gì, tôi chẳng biết được.

Bạn biết không? Chỉ cách một bức vách nhưng tôi cảm nhận được rõ rệt sự khác biệt giữa hai bên. Chúng tôi, những con người ngồi đây còn có nhau, còn nói ra được sự căm phẫn cho nhau nghe, còn cùng nhau trấn an, **nhưng bên kia, những tiếng đánh HUỖNH HUỶCH kèm theo đó những âm thanh la hét thét lên từng hồi.**

Chúng tôi bên này như chết lặng, âm thanh đó vang lên ngày một lớn hơn, tim tôi bắt đầu đập mạnh, những cú đánh thốc làm chúng tôi như nghẹt thở, xung quanh tôi bắt đầu xuất hiện những giọt nước mắt, chúng tôi bắt đầu khóc, khóc vì bất lực, vì đau lòng, vì căm phẫn.

Một bạn gái mặc áo tím, vừa khóc vừa đứng dậy đi thẳng đến bọn nó, tôi không nghe được gì nhưng chắc chắn bạn lên tiếng vì những âm thanh phát ra từ căn phòng ấy. Chúng tôi bắt đầu cảm nhận được đây là giây phút chúng tôi **cần đồng lòng đứng lên để bảo vệ những người đang bị hành hạ bên kia cũng như bảo vệ cho chính chúng tôi.** Bọn nó bắt đầu dồn về phía chúng tôi, chúng rất đông, đưa thì miệng vừa quát, tay vừa chỉ dúi cui vào mặt bắt chúng tôi ngồi xuống, đưa thì làm dịu bằng cách nói láo TRẮNG TRỌN: “Các anh chị hãy im lặng và ngồi xuống, đó chỉ là âm thanh của những người học võ bên ngoài”.

WTF??? Tiếng đánh người, tiếng la THẤT THANH bên trong rõ mồn một chỉ cách một bức vách mà các anh nói đó là tiếng các bạn học võ bên ngoài ư??? Chúng tôi dồn chúng bằng những câu hỏi: “Nếu không có gì, sao phải đóng cửa, đề nghị các người mở cửa ra để chúng tôi thấy được bên trong, tại sao lại bắt chúng tôi phải im lặng ngồi nghe người dân bị đánh như vậy?” Hàng trăm câu hỏi đặt ra, chúng bắt đầu dùng biện pháp mạnh, buộc chúng tôi phải nguội lại, ngồi xuống trong sự tuyệt vọng, chúng tôi bắt thần nhìn những giọt nước mắt của nhau. **Vài phút sau, một anh được đưa ra khỏi căn phòng ấy với tám gát băng vết thương khá bự trên đầu, sau đó là một anh vừa bước ra đã ngã UỶCH xuống và bất tỉnh.** Chúng tôi dần xác định được về những gì đang xảy ra bên trong căn phòng ấy. Sự căm phẫn trong chúng tôi lên cực độ, chúng tôi bật dậy đồng loạt: **“Các người đang làm gì người dân chúng tôi vậy? Các người có phải con người không? Các người xem tính mạng người khác là gì vậy???”** Có người khóc, có người ngồi xuống thất thần vì bất lực, có người phản kháng đến cùng. Ngay chính lúc ấy, tôi như muốn nổ tung vì chẳng biết phải làm gì để cứu lấy những người vô tội kia, phải làm gì để tự cứu lấy tôi và các bạn tôi?

Bọn chúng tiến về phía chúng tôi một đông hơn, lần này như không thể chối cãi hành động của mình, chúng không quát mắng, lớn tiếng hầm hờ với chúng tôi nữa, chúng dỗ ngọt “Nếu chúng tôi chịu ngồi xuống và hợp tác, chúng sẽ hoàn tất hồ sơ sớm và khi xong sẽ đưa chúng tôi về”. Chúng đánh mạnh vào tâm lý muốn thoát khỏi nơi này của chúng tôi, dù bất mãn, dù căm phẫn đến đâu, chúng tôi ở đây ai ai chẳng mong về, chúng tôi đành dịu lại vì biết chẳng thể làm được gì ngoài ngồi và chờ đợi.

Tôi muốn đi vệ sinh, phải ra xin phép và được 1 chị dẫn ra tận cửa nhà vệ sinh. Lần đầu tiên trong đời, tôi vừa đi vệ sinh, vừa bị thúc “XONG CHƯA? NHANH LÊN”. Trời đất, tôi có phạm tội gì đâu mà bị canh chừng đến mức quyền tự do cơ bản còn không có như vậy? Về lại chỗ cũ, tôi ngồi cạnh mọi người, có chị bảo tôi rằng: “**NGÀY HÔM NAY, DÙ CHÚNG TA KHÔNG CÒN THỨ GÌ BÊN CẠNH, KHÔNG ĐIỆN THOẠI ĐỂ CHỤP, QUAY LẠI, KHÔNG GIẤY TỜ GHI CHÉP NHƯNG CHẮC CHẮN NHỮNG SỰ VIỆC DIỄN RA HÔM NAY CHÚNG TA PHẢI MANG THEO SUỐT ĐỜI**”. Câu nói của chị như ám ảnh tôi suốt khoảng thời gian từ ngày hôm đó đến bây giờ. Thật, đến tận giờ này khi viết những dòng này, mọi thứ vẫn hiện ra trong đầu tôi rõ mồn một.

Đến một lúc sau, có vài người được công an phường đến bảo lãnh về, bạn trai tôi đã được đưa về CA phường từ 3h. Trước đó trong những bài share của những người từng bị bắt, tôi có đọc được bài của một chị sau khi được bảo lãnh ra, chị bị đưa ra xa khỏi trung tâm thành phố và tự tìm đường về. Tôi ngồi nhìn bạn trai bị đưa đi mà lòng hoang mang tột độ, tôi lo cho anh không tả nổi, không biết anh sẽ bị đưa về đâu.

Chúng tôi bắt đầu thắm mệt, người ngồi kể chuyện, người nằm dưới sàn lê lét bản để ngủ, người ngồi thấp thỏm mong ngóng. Tôi ngồi đợi đến khoảng hơn 17h thì được đưa đi. Còn những người ở lại, tôi đi nhưng lòng thắm mong họ được bình an khi ở lại. Nhất là 2 người bạn của tôi.

Chúng đưa tôi về CA phường nơi tôi đang sống, bạn trai tôi bị giam trong phòng kín, tôi thì bị giữ ở phòng ngoài, chúng bắt đầu quần tôi lại hàng chục lần những câu hỏi khi sáng tôi đã được hỏi. Đến lúc bọn chúng kiểm tra điện thoại, tôi thừa biết chúng đang xâm phạm đến quyền riêng tư của tôi, tôi nhất quyết bấm cho lock dấu vân tay và không cung cấp mật khẩu điện thoại.

Chúng tìm được Facebook của tôi, mò mật khẩu điện thoại tôi, quần tôi gần 5 tiếng đồng hồ với những câu hỏi như cái máy lắp sẵn, mục đích chúng chỉ muốn tôi thừa nhận mình đi biểu tình và muốn biết ai là người đứng sau chúng tôi. Thật nhục cười. Không có chứng cứ sao bắt tôi nhận tội được?

Đến tận 23h, khi chúng bắt đầu cảm thấy không thể lấy thông tin gì từ tôi và bạn trai, chúng bắt tôi phải viết giấy cam kết rồi đợi người bảo lãnh mới để chúng tôi về. Tôi nhất quyết không cam kết như những gì chúng đọc, tôi chỉ cam kết theo những gì thực tế tôi làm. Lúc này tôi đỏ đến hoa mắt. Ký xong, có giấy bảo lãnh xong. Tôi chính thức bước ra khỏi đồn CA khi gần 24h đêm.

Dù hôm ấy thật đáng sợ, dù bị bắt về với chẳng vì lý do nào cả, nhưng tôi thật sự cảm ơn vì **ngày hôm ấy tôi đã ở đó, đã nghe tận tai, mắt tận thấy những hành động vô cương, vô pháp, vô nhân đạo của bọn chúng. Trải qua một ngày để nhận ra cái thiên đường mà tôi đang sống nó như thế nào. Một ngày quá xứng đáng để tôi có trong đời. Tôi không định nói ra, vì tôi không biết sau những gì tôi kể, tôi và gia đình, bạn bè tôi có bị chúng làm phiền hay không. Nhưng tôi nghĩ sự thật vẫn là sự thật. Tội ác của chúng ngày hôm đó đáng được phơi bày.**

TÔI CAM KẾT NHỮNG SỰ VIỆC Ở TRÊN DO TÔI KỂ HOÀN TOÀN LÀ SỰ THẬT VÀ TÔI LÀ NHÂN CHỨNG SỐNG CHO NGÀY HÔM ĐÓ.

Edit: Còn một câu nói của một người chị bị bắt giam vô cớ như tôi mà tôi nhớ mãi: "**Bây giờ Trung Quốc nó tràn vào thì có là gì, nhìn người Việt tự đàn áp người Việt đây còn chưa thể lên tiếng**". Chị nói xong nước mắt chảy. Tôi nghe xong thấy sao mà nó chua chát quá! Không biết bây giờ chị đã được bình an chưa?